

TẬP 13

HỒI 125

Lê Tộc

Biên thù Nam Cương, Thất Lý Đồng.
Đàn tế Miêu tộc.

Sâu trong điện đường u ám tịch mịch, Quỷ Lệ thần tình tỉnh táo, và Đại Vu sư không nói chuyện nữa, chỉ có tiếng nổ lép bép từ đồng lửa đốt thi thoảng vang lên. Thế mà, trong đàn tế yên tĩnh, vẫn còn một thứ thanh âm kỳ quặc khác.

Con khỉ Tiểu Hôi uống rượu say mềm, lúc này đang ngủ rất ngon, lại còn ngáy nữa.

Quỷ Lệ đã ở mãi với Tiểu Hôi, nhưng chưa bao giờ thấy nó ngáy trong lúc ngủ, xem ra rượu mạnh của Miêu tộc quả tình không phải tầm thường. Lúc này con khỉ mặt đỏ bừng bừng, cái bụng bé nhỏ căng lên phập phà phập phồng, trông vừa đáng yêu vừa có mấy phần hoạt kê.

Cũng uống rượu say, nhưng tình trạng của Tiểu Bạch khá khảm hơn nhiều so với con khỉ. Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh tự nhiên vượt xa Tiểu Hôi. Sau cơn say túy lúy, da dẻ nàng mịn hồng, cái đầu tựa nghiêng, hàng mi cặp mắt đóng đầy vẻ phong tình khiến người ta xao động, đúng là một yêu vật làm điên đảo chúng sinh.

Quỷ Lệ khẽ thở dài, rồi ngoảnh đầu đi.

Đại Vu sư vẫn đối diện với ngọn lửa, không xoay mình lại, lúc này bỗng chậm rãi nói: "Vị bằng hữu đó của ngươi, xem ra không phải là người thường!"

Quỷ Lệ giật mình, thầm nghĩ Đại Vu sư thần bí mặc trắc, chẳng lẽ đã nhìn thấu thân phận của Cửu Vĩ Thiên Hồ? Tuy rằng phong tục của Ngũ tộc ở Nam Cương khác xa Trung Thổ, dân chúng có phần gần gũi với động vật sinh linh hơn, nhưng họ đối xử thế nào với giống yêu mị này, Quỷ Lệ trong lòng tuyệt không chắc chắn.

Hắn trầm ngâm giây lát, cân nhắc câu chữ, rồi từ từ hỏi: "Sao ạ, Đại Vu sư nhìn nhận khác về nữ tử này chăng?"

Đại Vu sư lặng im một lúc, rồi điềm đạm nói: "À đó, chỉ là một nữ tử yếu đuối mà tử lực đánh gục được mười mấy tráng hán của Miêu tộc ta, chẳng lẽ có thể là người bình thường được ư?"

Quý Lệ ngạc nhiên, rồi lập tức bình tâm, nhớ lại cảnh tượng tráng quan ban nãy, Tiểu Bạch ở dưới núi đấu rượu với đám người Miêu, bất giác hấn khe khẽ lắc đầu.

Có lẽ bị nhốt trong Huyền Hỏa Đàn âm u vắng bóng mặt trời, suốt ba trăm năm cô độc, tịch mịch và thống khổ, nàng cũng cần phóng túng và phát tiết một chút!

Quý Lệ khẽ khàng quay đầu, Tiểu Bạch vẫn yên lặng dựa vào đùi hấn, yên lặng ngủ. Hơi thở đều và chậm, làn môi khép hờ, cặp mắt lim dim, hàng mi dài thanh tú rung nhẹ, tựa như một đứa trẻ thiếp ngủ mà lòng còn tâm sự, hay là mộng thấy điều gì?

Chỉ không biết, lúc này nàng ngủ có được bình an không, có gặp ác mộng khiến trong mơ vẫn còn thống khổ không?

Hàng lông mày thanh tú của Tiểu Bạch khẽ chau, phảng phất cảm nhận được có người đang nhìn mình chăm chú, lại tựa như mơ thấy điều gì, đầu khẽ khẽ cựa quậy, rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Gương mặt nàng dưới ánh lửa bớt phần u mị, nhưng lại lộ vẻ ngây thơ đến lạ lùng.

Quý Lệ đưa mắt sang hướng Đại Vu sư: "Nàng uống nhiều rượu quá, giờ chỉ sợ không trả lời được những câu hỏi của người, Đại Vu sư ạ!"

Đại Vu sư không tỏ ra bất ngờ, cũng không ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ ngưng một lát, rồi chậm chậm tiếp: "Có chuyện này chắc người không biết!"

Quý Lệ ngây sững: "Là chuyện gì ạ, xin người cứ nói!"

Thân hình không không của Đại Vu sư nhòa bóng đi trước ngọn lửa, khe khẽ lay động, thanh âm của lão cũng vụt trở nên phiêu hốt xa xăm: "Hoàn Hồn Dịch Thuật từ xưa tới nay chỉ kể truyền trong các Vu sư đàn tế của Miêu tộc, nói cho rõ hơn, chỉ Vu sư các đời mới nắm được, chưa từng truyền ra ngoài, đến tộc nhân bản tộc cũng không hề hay biết. Nhưng vị cô nương này xem ra còn ít tuổi, sao lại biết được, ta thực sự nghĩ không ra!"

Quý Lệ kinh ngạc. Tiểu Bạch đúng là yêu hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh cao thâm mới hóa thân thành người, dung mạo kiêu diễm mỹ lệ, nếu luận về kiến thức lịch duyệt, thế gian này thật chẳng có mấy người sánh nổi nàng.

Nhưng tất nhiên làm sao mà nói với Đại Vu sư như vậy được, Quý Lệ ý nghĩ xoay chuyển, lảng sang chuyện khác: "Đại Vu sư chưa hề ngoảnh đầu lại, cũng chưa từng nhìn qua nàng, sao lại biết nàng là một nữ tử còn ít tuổi?"

Đại Vu sư hơi ngoạ đầu qua một bên, tựa như đang cười khe khẽ, chẳng biết có nhìn thấu tâm tư của Quỷ Lệ hay không: "Vị cô nương này đã say rồi, dù là chuyện gì cũng phải đợi ả tỉnh dậy mới nói được! Người là khách từ xa đến, lát nữa ra ngoài kia tìm tộc trưởng Đồ Ma Cốt, ta sẽ cho người nhắn ý sắp xếp để các người nghỉ lại đây mấy ngày."

Quỷ Lệ chau mày, cứ như tâm nguyện của hắn, thì chỉ muốn lập tức bàn đến chuyện đi cứu Bích Dao, nhưng nghe ngữ khí của lão ta, thanh âm tuy bình hòa nhưng cương quyết, hiển nhiên phải làm rõ thân phận Tiểu Bạch trước đã. Nhưng lúc này là hắn lụy người, lại nghĩ đã phải đợi suốt mười năm, đâu có đợi thêm một ngày thì có hề gì?

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, gật đầu đáp: "Vâng!"

Đại Vu sư lặng lẽ nói: "Vậy người ra đi!"

Quỷ Lệ hướng về cái lưng của lão gật đầu hiểu ý, đang định nhóm dậy bước đi, chợt chừng lại giây lát. Tiểu Bạch vẫn gối đầu lên đùi hắn ngủ ngon lành, xem ra đã quá say, làm sao có thể gọi nàng tỉnh dậy mà đi được?

Quỷ Lệ cố gắng gọi hai tiếng, Tiểu Bạch quả nhiên không nghe, mơ mơ màng màng, lại có vẻ như bực bội vì bị làm phiền, đôi môi nhỏ bĩu ra, rồi trở mình ngủ tiếp.

Nàng trở mình. Tiểu Hôi vốn dựa vào bụng nàng ngủ, lúc này trượt đầu xuống đất đập đánh thình, nhưng nó không hề phản ứng, vẫn ngáy rõ to, xem ra linh vật trời sinh có cái đầu cứng hơn hắn giống khí bình thường.

Quỷ Lệ thở dài, lắc đầu mãi. Trừ trừ do dự giây lát, hắn đành cúi mình vực Tiểu Bạch dậy, rồi đứng lên, đưa tay ôm lấy nàng, thuận thế kéo Tiểu Hôi lên vai, bồng cả khí cả người - cáo đi ra ngoài.

Tiểu Bạch nằm trên cánh tay hắn, u hương thoang thoảng, tiểu dung dịu dàng, lại thêm gương mặt trắng mịn phơn phớt hồng, cứ đưa qua đưa lại trước mắt.

Quỷ Lệ hít một hơi thật sâu, sải bước ra ngoài, rời khỏi đàn tế.

Ra khỏi đàn tế âm u, bước qua cánh cổng có hai trụ đá lớn, ánh dương quang tỏa xuống mặt hắn tràn trề.

Một cảm giác ấm áp trỗi lên trong mình. Quỷ Lệ hơi híp mắt, nhìn về nơi xa, Đồ Ma Cốt đang đứng chấp tay sau lưng, mắt dõi xuống cảnh sắc Thất Lý Đồng dưới chân núi.

Một Miêu nhân, dáng vẻ như là pháp sư, bước theo Quỷ Lệ ra khỏi đàn tế, y đi lướt qua mình hắn, đến bên Đồ Ma Cốt, khe khẽ nói với lão vài câu. Đồ Ma Cốt ngoảnh lại

nhìn Quỷ Lệ, ánh mắt liền đó trượt xuống Tiểu Bạch đang say rượu ngủ li bì, lão gật đầu, vẻ như chấp nhận.

Viên pháp sư kia mặt mày vô cảm, quay mình trở lại, cũng không nhìn Quỷ Lệ lấy một lần, thẳng bước về đàn tế, rồi mất hút trong bóng âm u.

Đồ Ma Cốt mồm mím đi lại hỏi: "Sao rồi, Đại Vu sư có nhận lời không?"

Quỷ Lệ cười đáp: "Vẫn chưa biết, người bảo bọn tại hạ hãy ở lại đã!"

Đồ Ma Cốt gật đầu: "Ta biết rồi, các người theo ta!" đoạn lão xoay mình bước xuống núi.

Quỷ Lệ ôm Tiểu Bạch Tiểu Hôi đi theo lão, Đồ Ma Cốt thêm: "Chúng ta ở đây hẻo lánh nghèo nàn, không sánh được với Trung Thổ phồn hoa, các người tự lo nhé! Ha ha!"

Quỷ Lệ thấy vị tộc trưởng Miêu tộc thật giản dị dễ gần, gật đầu đáp: "Tộc trưởng khách khí rồi, là bọn tại hạ đến làm phiền các vị!"

Đồ Ma Cốt vẫn cười ha ha, cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Xuống dưới chân núi, Đồ Ma Cốt trầm ngâm giây lát, rồi dẫn Quỷ Lệ đi về phía bờ sông. Trên đường, rất nhiều Miêu nhân chăm chú nhìn theo, ánh mắt không dứt nổi thân mình Tiểu Bạch.

Họ đi qua chiếc cầu đá mang phong cách Trung Thổ mà Quỷ Lệ nhìn thấy lúc trước, đến một tiểu ốc hẻo lánh dựng bên hàng cây xanh.

Quỷ Lệ đứng sau lưng Đồ Ma Cốt, thoáng cau mày, căn tiểu ốc này tuyệt không lớn, chỉ có một gian, bốn phía sơ sài đơn giản, hoàn toàn làm bằng gỗ, ngoài tường không có bất kỳ một loại lông da xương xẩu dã thú nào mà nhà của Miêu nhân thường treo.

Đồ Ma Cốt ngoảnh lại nói: "Căn nhà này bỏ không đã lâu, nhưng chúng ta vẫn thường đến quét tước, cũng tạm coi là sạch sẽ, nhưng nơi đây ít người lai vãng, hai vị đành chịu khó một tối vậy!"

Quỷ Lệ khẽ gật đầu: "Đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt mỉm cười, lại liếc nhìn Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Quỷ Lệ: "Vậy ta không làm phiền các người nữa, hãy nghỉ ngơi đi!"

Nói đoạn lão toan cất bước, bỗng nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì: "Lát sau ta sẽ phái người đưa đồ điểm tâm qua, các người nghỉ ngơi đi! Phong tục của chúng ta hủ lậu lắm, vất vả cho các người!"

Quỷ Lệ lắc lia: "Đâu có, đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt gật gù, xoay mình bước đi. Quỷ Lệ đưa mắt nhìn theo, đợi lão đi khuất, rồi quay lại, ngắm nghía căn tiểu ốc một lượt nữa.

Mới nhận thấy rằng, nó rất giống nhà cửa do người Trung Thổ xây dựng...

Hắn ôm Tiểu Bạch Tiểu Hôi, tiến lên đẩy cửa, bước vào nhà.

Bên trong trần thiết giản dị, một giường một bàn, mấy cái ghế mộc, tường làm bằng gỗ ngô đồng nhiều kích thước, kết thành bức ngay ngắn, một bên là cửa sổ, cả căn phòng thoáng thoáng hương gỗ man mát.

Quỷ Lệ không phải là người coi trọng nơi ở xa hoa, đơn giản như vậy lại hợp với tâm ý. Hắn bước đến đặt Tiểu Bạch xuống giường, Tiểu Bạch lồm bồm mấy tiếng nho nhỏ, rồi li bì ngủ tiếp.

Quỷ Lệ lắc đầu, bế Tiểu Hôi trên vai xuống, thấy miệng con khỉ cứ lép nhép, thỉnh thoảng phát ra tiếng chèm chẹp, bộ dạng trông rất thỏa mãn, Quỷ Lệ thở dài, cũng đặt luôn nó xuống giường.

Nhìn một người một khỉ say sưa ngon giấc, Quỷ Lệ xoay mình bước tới bên bàn, ngồi xuống. Không gian đột nhiên lặng hẳn đi, ngoài tiếng thở của Tiểu Hôi Tiểu Bạch, chẳng còn thanh âm gì khác nữa.

Trong căn phòng lạ lẫm phảng phất dị hương, hắn một mình, lặng lẽ ngồi đấy.

Ngoài song, ánh dương rực rỡ.

oOo

Thất Lý Đồng được bao bọc bởi một quần thể núi, ngoài xa mười dặm về phía đông là một dãy núi cao nổi dài nhấp nhô. Trên đỉnh một ngọn trong dãy đó, có hai người đang đứng, ánh mắt dõi về dải đất phì nhiêu tọa lạc giữa quần thể núi kia.

"Đó chính là Thất Lý Đồng!"

Người đứng trước khe khẽ thốt, giọng nói ẩn chứa niềm cảm khái, phần nộ và khát vọng sâu xa.

Ánh mặt trời soi rõ y, một nam tử cao lớn cường tráng, thân trên để trần, phía dưới quấn một cái khố may từ da mãnh thú.

Làn da y, vì thường xuyên tiếp xúc với nắng và gió, phơ ra màu đồng hun rần rỏ. Thân thể y cuộn cuộn bắp thịt, nơi ngực xăm hình đầu một con gấu, những chỗ khác chi

chít ngang dọc toàn hần sọ to tướng, không khó khăn gì để nhận biết y đã từng ác đấu với bao nhiêu dã thú đáng sợ.

"Đúng vậy tộc trưởng!" Người đáp lời y là một nam tử, đứng chếch về sau một bước. "Đó chính là Thất Lý Đồng!" Y ăn mặc tương tự người phía trước, nhưng ngoài cái khố da thú, trên mình y còn khoác một thứ áo để nguyên lông, thân hình nhỏ bé hơn người đứng trước rất nhiều.

Lúc này, khóe miệng y tựa hồ mỉm cười lạnh lạnh, đôi mắt về phía trước, chậm chậm thốt: "Nơi đó, chính là vùng đất cư trú của Miêu tộc đã thống lĩnh Nam Cương suốt hai trăm năm. Thêm nữa, thần khí trấn tộc của Lê tộc chúng ta là Cốt Ngọc, lại ở trong đàn tế của Miêu tộc nơi sườn núi Thất Lý Đồng, bị giam giữ vừa tròn hai trăm năm dưới bức tượng tà thần ác cầu của Miêu nhân."

"Rắc..."

Thanh âm chói tai đột nhiên vang lên từ trán hán đang đứng đằng trước, người phía sau nhìn lên, thấy tộc trưởng của y siết chặt nắm tay, khớp xương bị ép mạnh quá mà bật ra tiếng.

"Hai trăm năm rồi! Hai trăm năm!" Tráng hán nói không lớn, nhưng thanh âm phẳng phát như một tiếng gầm gừ.

"Đúng vậy! Hai trăm năm rồi. Hai trăm năm trước, chúng ta bị bọn Miêu nhân đề tiện tập kích, Đại Vu sư tà ác của Miêu tộc dùng yêu pháp tàn độc niệm chú giết chết các chiến binh của chúng ta, cướp đi Cốt Ngọc thần thánh mà chúng ta thờ phụng, đánh đuổi chúng ta đến nơi căn cỗi nhất của vùng Nam Cương, trải qua suốt hai trăm năm sống đời khốn khổ!" Người đứng sau ngữ khí lạnh băng, trầm tĩnh nhắc đến mối thù hận bất cộng đới thiên ấy.

Gió núi hung tợn cào qua thân hình sừng sững của tộc trưởng Lê tộc, sắc như dao cắt, nhưng y không hề phản ứng. Trong mắt y lúc này, chỉ có mảnh đất nóng bỏng nằm trong quần thể núi quây kia.

"Mất đi Cốt Ngọc, là nỗi sỉ nhục và bất kính lớn nhất đối với Hùng thần!" Người đứng sau, vẫn cứ nói tiếp: "Vì vậy đã hai trăm năm, Hùng thần nổi giận không chịu chiếu cố đến Lê tộc chúng ta. Giờ đây, chỉ cần chúng ta đánh bại Miêu nhân, đoạt lại Cốt Ngọc, Hùng thần tất sẽ phù hộ cho Lê tộc như trước, giúp chúng ta chiếm lấy vùng đất tốt nhất của Nam Cương, để tộc nhân và tử tôn đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đó!"

Y đột nhiên cao giọng: "Tộc trưởng, chúng ta tuyệt không thể để con cái sau này giống như mình, chỉ vì cái ăn mà phải tranh giành ác đấu với hỏa lang, hắc hổ - những quái thú mà các chiến binh cường tráng nhất cũng không sao chống cự nổi."

"Chúng ta phải tiếp tục sống, chúng ta phải giành lấy những mảnh đất tốt nhất!" Y hần học buông từng tiếng.

Phía trước, tộc trưởng cao lớn như người khổng lồ vẫn không hề ngoái đầu, nhưng hơi thở phẫn nộ và nặng nề đã bộc lộ hết tâm trạng của y. Sau phút giây trầm mặc, y ngoảnh lại hỏi: "Ba tộc kia, quả thực không vấn đề gì chứ?"

Người đằng sau lập tức gật đầu: "Vâng, tộc trưởng, Miêu nhân xưa nay tác oai tác phúc ở Nam Cương, ba tộc kia đã khó chịu từ lâu rồi. Trang tộc người đông thế mạnh, song phải ủy khúc dưới Miêu nhân, sớm đã không cam tâm; Thổ tộc xưa nay cô lập, luôn giữ khoảng cách với bốn tộc còn lại, không chịu dự phần vào tranh chấp giữa các tộc khác; Cao Sơn tộc thì người thưa thớt yếu, chỉ có thể tự vệ, không sức nào mà khuếch trương."

Nét mặt thoáng qua một tia tăm tối, y hạ giọng tiếp: "Tộc trưởng, chỉ cần chúng ta cất quân đánh tan Miêu tộc, với các chiến binh dũng mãnh đã được tôi luyện qua hai trăm năm đả đấu cùng những ác thú dữ tợn nhất Nam Cương, lại thêm sự bảo trợ của Hùng thần vĩ đại, ngày Lê tộc xưng bá Nam Cương cũng không còn xa nữa."

Trong mắt tộc trưởng Lê tộc, phút chốc lóe lên những tia cháy bỏng, đến Thất Lý Đồng y đang nhìn ngắm, tựa hồ cũng khiến toàn thân y run run, đó là kích động và khát vọng, mà cũng có thể là bản năng trời sinh của một chiến binh.

Nhưng y là người đứng đầu một bộ tộc, chứ đâu phải tên mãng phu không biết lượng sức. Phút kích động ban đầu qua đi, y trầm mặc giây lát, rồi quay mình nhìn chằm chằm nam tử đang đứng phía sau: "A Hợp Đài, truyền thuyết kể Đại Vu sư của Miêu tộc ác man đó đã sống đến ba trăm tuổi, giờ này vẫn ở sâu trong đàn tế Miêu nhân. Yêu pháp của lão là sức mạnh đáng sợ nhất vùng Nam Cương, người thực sự đối phó được chứ?"

Người được y kêu là A Hợp Đài đó, trên mặt lộ nét cười thần bí: "Tộc trưởng, trước mặt người, ta đã từng thi triển thần pháp và bảo bối do Thú thần đại nhân ở Thập Vạn Đại Sơn truyền thụ. Đại Vu sư đó chết rồi thì thôi, chứ nếu lão còn sống, ta nhất định sẽ đánh cho đại bại!"

Tộc trưởng Lê tộc nhìn y rất lâu, rồi nặng nhọc gật đầu. Sự thực, bóng đen của Đại Vu sư là một đám mây u ám treo trên đầu các bộ tộc Nam Cương, đối với Lê tộc lại càng là một thứ ám ảnh không xua tan được. Nhưng từ khi tộc nhân này, tên gọi A Hợp Đài,

thất tung hồi nhỏ bỗng đứng trở về một cách thần bí từ Thập Vạn Đại Sơn, đột nhiên thi triển những pháp lực kỳ lạ với sức mạnh to lớn, thì nổi cừu hận vốn dĩ chôn sâu của toàn bộ Lê tộc đã một lần nữa được khơi dậy.

Để sống tiếp, để sống sung sướng hơn!

Tộc trưởng Lê tộc hung hãn nghiêng rằng, trên thân thể cao lớn tráng kiện của y, vết xăm hình đầu gấu càng thêm nanh ác đáng sợ.

"Mối thù hai trăm năm, tối nay chúng ta sẽ báo!" Từng chữ một, lọt qua kẽ răng.

Ánh dương quang chiếu trên thân mình y và A Hợp Đài, ầm ập rơi xuống những dãy núi. Sau lưng họ, trên một con dốc, xuất hiện vô số những chiến binh Lê tộc, nét mặt nghiêm trang lạnh lẽ, ai nấy đều tráng kiện như nhau. Nơi những khuôn ngực hằn sẹo ngang dọc, vết xăm đầu gấu phảng phất găm lên đón gió!

oOo

Thất Lý Đồng, căn tiểu ốc tịch mịch.

Quỷ Lệ ngồi bên bàn, lặng im không nói. Thời giờ ở đây, phảng phất như bước chân đột nhiên chậm lại, trầm mặc mà vô xé.

Trong thời khắc u tịch như vậy, người ta thường nghĩ đến điều gì?

Có lẽ là những tháng năm quá vắng...

Thời thơ ấu như tiếng thỏ dài vang vọng giữa tuế nguyệt u hoài, khê khàng cất lên, khê khàng chìm xuống, cuối cùng chẳng để lại một vết tích nào.

Thần tình u ám, hàng mày chau.

Ngoài song cảnh sắc như tranh vẽ.

Lặng lẽ, khê khàng...

Mãi cho đến khi, một thanh âm chợt dứt hẳn khỏi nỗi trầm lắng.

"Cốc, cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, đột nhiên vang lên trong căn phòng.

Quỷ Lệ ngoảnh đầu, nhìn ra ngoài cửa.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>